

En Sang

til Minde om de mange Dødsfald, som indtraf i Samers i
Vinteren 1875. Hvoraf 4 Mænd omkom
i Bestfjorden.

Mel.: Jeg Syndefulde vil nedfalde.

1. Se Hammersø den lille Skare! Som i Aar er
vandret bort. Det er jo dine Dyrebare, Som senket er
i Mulden fort; Det er jo dem som du har elsket, Som
Du i Livet havde kjær, Nu Sorgen har dit Hjerte fængslet
Thi de er ikke mere her.

2. Til Graven har vi dem ledsaget, Med Taarer
de nedsenket er. Nu Sorg saa Mange har betaget; Thi
borte er jo Venner kjær, En elsket Gjenstand der nu glemmes;
Med Taarer udi Gravens Muld, Men Gud maa ei
i Sorgen glemmes, Thi han er os en Fader hulb.

3. Naar vi til Graven stille vandre, Med sorgfuldt
Hjerte der vi staar, Da ser vi dem som Gud mon kalde
Udi sin bedste Ungdoms Aar. Der Ven og Frende nu
nedsendes, Som blandt os var saa saare kjær D maatte
Døden vel betænktes, Som er os Alle lige nær.

4. Forældre maa i Aldersdage, Med tunge Skridt
ved Graven staa, En elsket Søn de der ledsage, Eller en
Datter ligesaa. De var jo deres største Glæde, Med
Fremtids Haab de til dem saa, Nu maa de sørge dem
og græde, Thi Tabet dem til Hjertet gaa.

5. Nu Egtemænd maa og begræde, Tabet af sin

V box 29:852

Hustru kjær. Hun som her altid var hans Glæde, Naar Livet for os stormfuldt er, Nu staar han ene her tilbage Omringet af sin' kjære Smaa, Som Moders Tab ei kan beklage, Ja ei engang sin Sorg forstaa.

6. Mange Borne og maa følge Sin Moder kjær til Gravens Bo Nu Jorden hende stedse dølger For dem hun var i Livet tro, Hjemmet er nu tomt og øde, Der hvor hun syllede saa vel, O! Hjertet maa i Sorgen bløde Men Gud han glæde hendes Sjæl.

7. Mange Smaa er og bortkaldet, Som var Forældres Glæde stor, Til Graven er de nu ledsaget, Med bitter Sorg for Far og Mor. De skulb' sin Glæde ei beholde Nei Gud dem havde mere kjær, Han vil dem bortfra Verden kalde, Hvor Fristelserne mange er.

8. Den store Grav et Snes nu rummer, Af Unge, Gamle, Store, Smaa, Dog er der flere Gravekammer, Som mange Kjære gjemme maa, Her Venstabskhaand er nu affkaaret, Her Manges Glæde gjemmet er, Men Herren læger som har saaret, Og trøster En og Hver især.

9. En Sorgens Tid vi maa det kalde, I blandt vor Menighed i Vaar, Thi Døden har bortkaldet mange Hvis Savn saa dybt til Hjertet gaar, Hvormange nu ei Sorgen rammer, Da Døden gjør saa stor en Høst I mangt et Hjerte er nu kummer, Hvor før var Glæde Haab og Lyft.

10. O Døden har ei Offer krævet, Blot i Hjemmets stille Braa, Nei og blandt dem som ube spævet Mellem

Havets Bølger blaa, Af dem vi fire Mænd maa savne Som fandt sin Grav i Bølgerne, Et Sorgens Budskab for os Alle, Men Herrens Vilje maa jo ske.

11. Fra Lofoten de skulde reise Saa glædefuld ti Hjemmet kjær, Thi Gud har ladet dem bevise, Sin Godhed mellem øde Stjær I Vinterens Løb han har dem skjænkent Sundhed Helbred Liv og Brød; Men af! Det hele er nedsinket, I Bølgerne de fandt sin Død.

12. De trønde var Familie-Fædre, Udi sin' bedste kraftfuld Aar, Den ene nys i Ægtestand træder, Hans Lykke vared et halvt Aar, Af! Ni smaa Børn her Fader tabte, Hvoraf tvende ei sin Fader saa, Gud se til arme Smaa forladte, Som Faderløs i Verden gaa.

13. Den fjerde var en Faders Glæde En Yngling i sin' bedste Aar. Forældre Spødkend' ham begræde Og Sorgen dem til Hjertet gaar. Han tvende Sønner maa jo savne, I den Ulykkens Time stor. O! Sorgen dog saa tungt kan ramme Os Menneffer paa denne Jord.

14. Sin Datter ser han udi Kummer, Thi hun sin Mand og mistet har, Af Alle som her Sorgen rammer, Hun jo den største af dem var, Sin Ægtefælle hun maa savne Og sine tvende Brødre kjær, Med sine Smaa paa sine Arme Saa dybt, saa dybt hun sørger her.

15. Et elsket Hjerte og maa bløde, Ved Tabet af sin Hjertens kjær, Hun mistet haver al sin Glæde, Og Livet hende sorgfuldt er, Den som hun skjænkede sit Hjerte Han hviler udi Bølgen blaa. Gud skjænk hende Trøst

i Sorgens Smerte, Thi kun hos ham er Trøst at faa.

16. Gud se til dem i Sorgens Timer, Hvem Skjæb-
nen blev saa saare tung, At deres Kjære skulde hvile I
Dødens Favn paa Havets Bund, O! Lad Hengivenhed
dem finde, I Tanken paa den kjære Gud, Som sørger
vel for alle Sine, Han Sorg og Glæde deler ud,

17. Gud se til dem som Sorger kræfter, Og lønlig
bær den i sin Varm, Det stille Suk som Hjertet lenker
Og glemmes ei i Verdens Larm, Gid at det maa til
Himlen stige, Og al sin Glæde finde der, Da skulde
Sorgen for dem blive En Indgang til vor Frelser kjær.

18. O kunde vi i Modgangs Time Til Gud paa
Bønnens Vinger fly, Da skal vi sikkert Trøsten finde, Og
borte var den mørke Sky. O! Hjertet bort i Verden dra-
ges, Og glemmer bort sin Frelser kjær, Ved Prøven
Verden kan bortjages Derfor den god for Alle er.

10. O Hammers lad os ei glemme, Hvad Gud saa
stille blandt os gjør, Altsammen er jo Herrens Stemme
Som banker paa vor Hjerte Dør, Modtag den Sang
som her fremsendes, Om den end saare ringe er. Og
lad vort Haab til Himlen vendes, At samles hos vor
Frelser kjær.